

SOLBJØRN

Besøger kommunen

BØRNS
VILKÅR

Tekst © Kirstine Ankerstjerne Aavang og
Børns Vilkår
Illustrationer af © Mads Ortmann
Grafisk tilrettelæggelse Mads Ortmann
1. udgave, 1. oplag 2026
Trykt af Express a/s

Kære voksne

Bogen her er skrevet som til børn mellem fire og seks år, der skal tale med en børnerådgiver. De fleste små børn ved ikke, hvad kommunen er, eller hvad en børnerådgiver er. Derfor kan det være godt at forberede barnet på mødet på en tryk og enkel måde.

I denne bog møder I Solbjørn, som skal tale med en børnerådgiver. Læs bogen sammen, og brug den som anledning til at tale om, hvad der skal ske. Stop gerne op undervejs, hvis barnet har spørgsmål, tal om billederne, og spørg, hvad Solbjørn mon tænker eller føler. I kan også tale om, hvad barnet selv tænker om at skulle til samtalen.

Vi håber, at Solbjørns historie kan bidrage til, at barnet går til samtalen med større tryghed og en forståelse af, at børnerådgiveren er en voksen, der lytter, støtter og hjælper.

God læselyst.

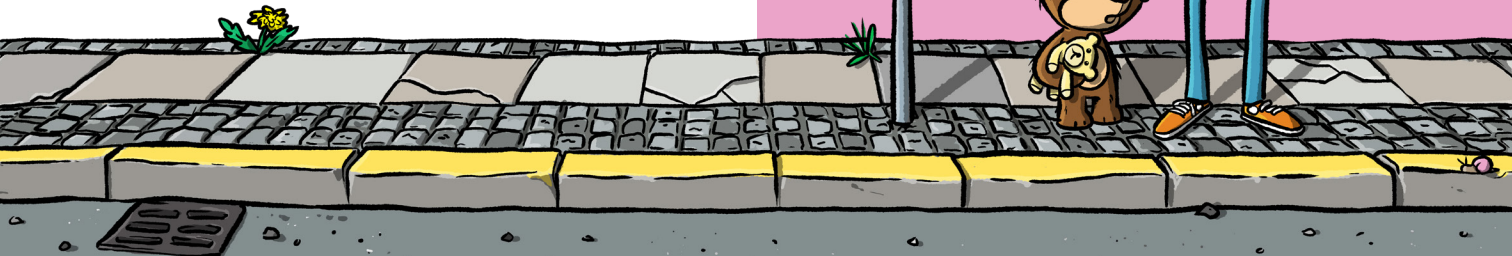
I dag skal Solbjørn tale
med en dame i kommunen.
Solbjørn ved ikke, hvad kommunen er.
Far smiler. "Kommunen er et sted,
hvor voksne hjælper børn,
så de får det godt."

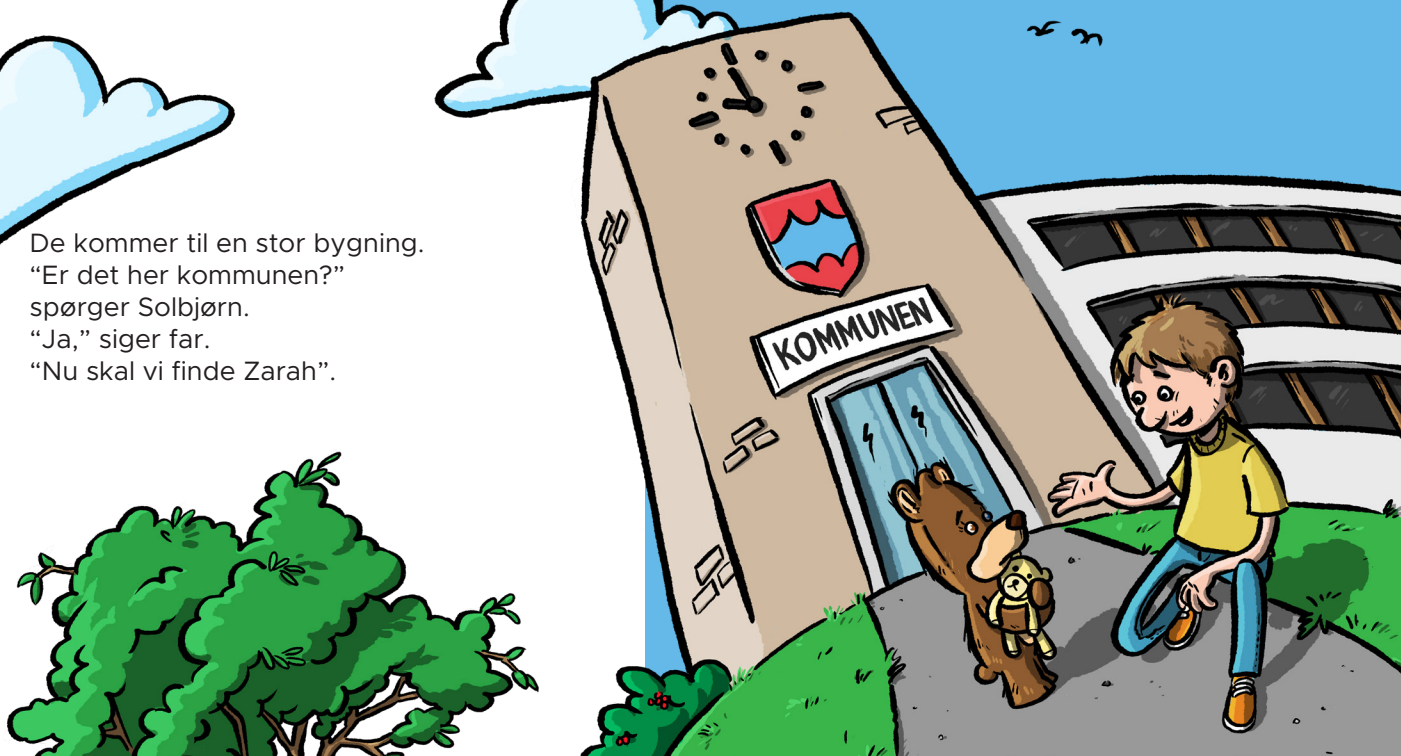
Den voksne, du skal møde, hedder
Zarah. Hun er noget, der hedder
børnerådgiver.
Det betyder, at hun vil gerne vil snakke
med dig og hjælpe dig.
Du må godt have mig eller en anden
voksen med.

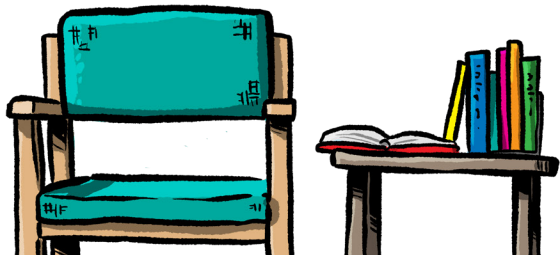
Solbjørn går sammen med far ned til
busstoppestedet.
Solbjørns mave hopper lidt.
Hvordan mon Zarah ser ud?
Det ved far ikke - "men hun lød rigtig rar
i telefonen", siger han.

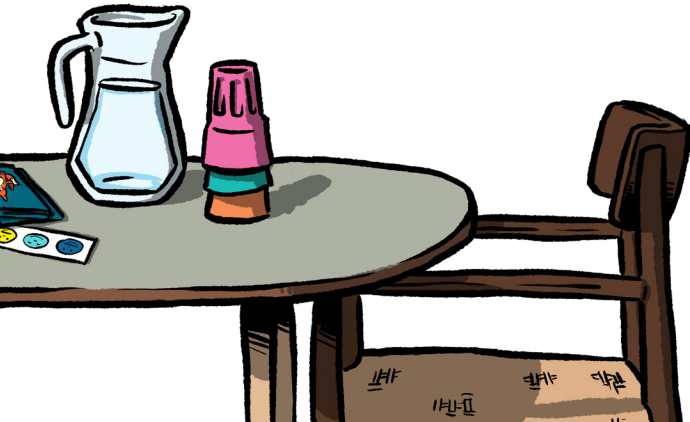
De kommer til en stor bygning.
“Er det her kommunen?”
spørger Solbjørn.
“Ja,” siger far.
“Nu skal vi finde Zarah”.

En dame kommer ud ad en dør.
Hun smiler.
"Hej Solbjørn, jeg hedder Zarah, har du
lyst til et snakke lidt med mig?"

Solbjørn bliver pludselig lidt genert.
"Jeg vil ikke snakke."
"Det er helt okay," siger Zarah.
Solbjørn kigger på Zarah.
Hun ser faktisk ret sød ud.
"Måske vil jeg godt snakke lidt,"
siger Solbjørn.

“Hvilken stol vil du gerne sidde på?,”
spørger Zarah.
Solbjørns bamse må også gerne få en
stol. Men Solbjørn vælger at dele sin
egen stol med bamsen.

Du behøver ikke snakke med mig,
hvis du ikke vil, og du bestemmer selv,
hvad du gerne vil fortælle mig om,”
siger Zarah.
”Du må gerne tegne, mens vi taler,
hvis du har lyst.”

Solbjørn har ikke lyst til at tegne.
“Det er ok,” siger Zarah,
“vi kan også lege, at dukkerne her er
din familie?”
Solbjørn nikker - “og vi kan lege,
at min bamse, det er mig”,
siger Solbjørn.

"Din far har fortalt mig, at du nogle gange er ked af det og har ondt i maven.
Jeg vil gerne vide, hvad der gør dig glad, og hvad der gør dig ked af det," siger Zarah.
"Jeg vil også gerne vide, hvem der trøster og hjælper dig," siger Zarah.

Zarah leger med Solbjørn og bamsen, og de snakker om, når Solbjørn er hjemme og om børnehaven, og om det allerbedste, Solbjørn ved. "Hvem hjælper dig, hvis du er ked af det?" spørger Zarah.

Zarah har mange spørgsmål, og nogle gange vil Solbjørn ikke svare. Så leger de lidt med bamsen i stedet for. Men det er også rart at snakke med hende.

“Tak fordi du kom og fortalte mig om dig og din familie og dine venner i børnehaven”, siger Zarah – nu ved jeg meget bedre, hvordan du har det”. Så er samtalen slut, og Zarah og Solbjørn siger farvel.

Solbjørn og far går ud i solen.
Det var slet ikke svært,
og Zarah var sød.
Det føltes rart at snakke med hende.
Og nu ved Solbjørn, hvad kommunen er.

